

sig mange Hensyn for, at Varer, som den danske Industri frembringer, skal vi tage, selv om vi maa give dobbelt saa meget for dem, som hvis vi indførte de paagældende Varer fra Udlandet. Men jeg tror ogsaa, at det foreslaaede Valutaraad vil indebære en betydelig Fare i saa Henseende, thi det kunde ligge menneskeligt nær, at de Banker, som er interesserede i de paagældende Industrier, ogsaa var interesserede i at begunstige disse Industrier overfor en billigere Import. Dersom Valutaraadet har det Formaal at hæve Kronkursen herhjemme, maa det dog, forekommer det mig, lægge an paa, at vi kan indføre Syd fra og udføre Vest paa, hvor Valutakursen er høj.

Jeg tror ikke paa, at det foreliggende Lovforslag vil bringe os ind i bedre økonomiske Forhold. Jeg tror, den eneste Mulighed for, at dette kan ske, er, som det har været nævnt saa mangfoldige Gange: mere Arbejde, større Produktion og endelig mere Sparsommelighed. Og jeg vil da navnlig endnu en Gang sige baade til Rigsdagen og, hvis vi skulde faa et Valutaraad — hvad jeg haaber, vi ikke faar —, ogsaa til dette: Hold Fingrene fra Landbruget. Thi Landbruget er et ubeskyttet Erhverv. Landbruget kræver ikke, at man paa nogen Maade skal tage det under Armene, Landbruget indfører sine Raavarer til Verdensmarkedets Priser, og det sælger sin Produktion i Konkurrence paa Verdensmarkedet. Der er ikke noget som helst, der med Rette kan foranledige, at man gør Indgreb overfor Landbrugets Produktion. Der er det gode ved det, at man med Sandhed kan sige, at Landbruget vil arbejde, og Landbruget kan og vil arbejde for en øget Produktion, naar det faar Ro og Frihed dertil — her tænker jeg paa: naar det kan føle sig trygt overfor Indgreb fra Regeringens og Lovgivningsmagtens Side og tillige føle sig trygt overfor den Slags Indgreb, som har været nævnte her af tidligere Taler.

Jeg tænker her paa Strejkehindringer af forskellig Art. Den sidste ærede Taler som ogsaa mit Partis Ordfører talte om Slagteristrejken, og det Spørgsmaal rejser sig jo, om vi skal bevare en saadan Tilstand som den, at 800 Arbejdere fuldstændig kan lamme en saadan Produktion, som der her er Tale om, der vel kan regnes at kunne indbringe, hvis den fik Lov til at arbejde i Frihed, et Par Hundrede Millioner Kroner til Landet for et Aar. Der er egentlig her Anledning til at spørge den højtærede Regering, om den ikke agter at foretage sig noget i den Anledning, eller hvad den

tænker paa. Det er nu 6 Uger siden, Slagteristrejken blev etableret, og den volder meget Besvær for Landmændene; den volder navnlig Besvær for de mindre Landmænd, der staar med Svin, som er saa store, at de for 6 Uger siden var færdige til Levering. Der kommer fra mange Sider Klager over, at nu bliver de nødt til at angribe deres Sædekorn, for de har ikke mere af det, som var bestemt til Svinefoder. Det er meget uheldige Forhold, og det er meget beklageligt, at Slagteriarbejderne ikke vilde fortsætte deres Arbejde, medens der forhandlede. Thi de vidste jo — det var man enig om fra alle Sider —, at det var Forudsætningen, at den Overenskomst, man kom til, skulde have tilbagevirkende Kraft fra den Tid, da den gamle Overenskomst hørte op. Arbejderne risikerede altsaa intet som helst ved at fortsætte deres Arbejde paa Slagterierne, og hvis det var sket, var Produktionen ikke blevet hindret, saaledes som sket er. Det, at der ikke er videre Flæsk i Byerne, er der jo ingen, som besværer sig over, og det kommer naturligvis af, at det er Arbejdernes Skyld; thi havde det været Landbruget, der havde nægtet at levere Flæsk til Byerne, vilde der sikkert ikke have været den Ro om denne Sag, som der nu er. Men jeg synes, det var paa Tide, at Regeringen overvejede, om man har gjort, hvad der er at gøre i saa Henseende. Slagterierne er jo meget afhængige af, at Regeringen er rede til fuldt ud at yde Beskyttelse, indtil Varen kommer paa sit Bestemmelsessted. Der er ikke noget i Vejen for, at Andels haveren kan faa Svinene slagtet og bragt om Bord baade i Jernbanevogne og i Skibe, naar Regeringen yder fornøden Beskyttelse og eventuelt fører Varerne over til England. Nu har det, som jeg sagde, været i 6 Uger, og skal det vare 6 Uger til, taaler Landbruget det ikke; det er en Tilstand, som ikke kan opretholdes, navnlig ikke under disse Forhold. Samfundet er jo efter den Skildring, vi har hørt af Socialdemokratiets Ordfører (Hauge), i en meget vanskelig Stilling. Han skildrede, hvor nødvendigt det er, at vi faar øget Eksport og øget Produktion, og saa er det ganske uforsvarligt, at man fra Organisationernes Side opretholder et saadant Forhold.

Det ærede Medlem fra Rønne syntes ikke om — det var mig, han sigtede til —, at jeg paa et Møde oppe i Nordjylland var gaaet imod det Forslag, som jeg vidste vilde komme, havde opfordret til Arbejde og Sparsommelighed og opfordret til at gaa